

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κ. Μάρκου

Ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς ἀδιαλείπτου ποιμαντικῆς Αὐτῆς προνοίας, πολυτρόπως μεριμνᾷ περὶ τῆς καλλιεργείας καὶ προαγωγῆς τοῦ ἀθλητισμοῦ, συμπροβάλλουσα καὶ ἐπιβραβεύουσα οὕτω τὸ ἦθος, τὴν εὐγένειαν, τὴν σεμνότητα, τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν καρτερίαν, ἅτινα συνιστοῦν τὸ ἀθλητικὸν ἰδεῶδες κατὰ τὴν Πίστιν ἡμῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, ἐντάσσουσα τὴν ἀθλήσιν τῇ Ὀρθοδόξῳ πλήρει καὶ ἀκεραίᾳ προοπτικῇ τῆς σωτηρίας καὶ τελειώσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἅτε τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος μὴ διχοτομικῶς, ἀλλ' ἐν συμφυῖα θεωρουμένων, προσεπεύχεται ὅπως πάντες δράμωσιν τὸν πολυεύκτονον ἱερὸν ἀγῶνα πρὸς τὸν ἀθλοθέτην ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ πρὸς τὸν νικοποιὸν Κύριον ὡς ἀξιοστεφανῖται, «ικανῶς τῷ ὑψηλοτέρῳ βίῳ εἰσαυτοῦς ὀκειώσαντες πρὸς τοὺς ἰσχυροτέρους τῶν ἀθλητῶν» (Γρηγορίου Νύσσης, Εἰς τὸν βίον Μωυσέως).

Οἱ ἅγιοι θεηγόροι Πατέρες καὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς πολλαχῶς προεβάλοντο τὴν διασύνδεσιν μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ συναθλήσεως, τόσοσον κυριολεκτικῶς, ὅσον καὶ παραδειγματικῶς ἀξιοποιοῦντες τὴν εἰκόνα τοῦ ἀθλητοῦ ἐπὶ τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγωνοθεσίας καὶ τῆς σεπτῆς ἀθλήσεως τῶν ἀγίων Μαρτύρων, «καὶ μυρία ὅσα αἱ γραφαὶ παρέχουσιν πρὸς γυμνασίων ὑποδείγματα» (Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως, Παιδαγωγός, «Ὅτι καὶ γυμνάσια ἐγκριτέον τοῖς κατὰ λόγον βιοῦσιν»), ἀλλὰ καὶ ὅσα «ὑποδείκνυσι τοῖς ἀγωνιζομένοις διὰ τῆς ἀθλητικῆς ἐμπειρίας», «πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἀγῶνας παιδοτριβοῦσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν» (Γρηγορίου Νύσσης, Εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν).

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι ὠμίλησαν ἐκτενῶς κατ' ἀπόλυτον καταφασιν πρὸς τὴν ἔννομον καὶ σώφρονα ἀθλητικὴν ἀγωνιστικότητα καὶ τὸ γνήσιον πνεῦμα τῶν ἀθλητικῶν ἀγῶνων, καὶ μάλιστα ὁ Μέγας Βασίλειος ἐκφράζει τὴν θλίψιν του, ὅταν, ἐξ αἰτίας τῶν μέτρων τοῦ φιλαρειανοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλεντος, ἦσαν τὰ «Γυμνάσια κεκλεισμένα» (Ἐπιστολὴ οὐδ', Μαρτινιανῶ). Ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως, ὁ ἐν Αἰγίνῃ, ἀναφέρεται διεξοδικῶς ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ «Περὶ γυμναστικῆς» εἰς τὴν ἀξίαν τῆς γυμναστικῆς ἀσκήσεως καὶ τῶν ἀθλοπαιδιῶν διὰ τὴν νεότητα καὶ τὴν χριστιανικὴν ἀγωγήν, χάριν τῆς συμμετροῦ καὶ

«ἀρμονικῆς γυμνασίας τῶν δυνάμεων τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος».

Ἐπί τῇ βάσει αὐτῆς τῆς διαχρονικῆς καταξιώσεως τοῦ ἀθλητικοῦ ιδεώδους παρά Αὐτῇ, ἡ Ἐκκλησία ἔχουσα ὑπ’ ὄψει τὰς συγχρόνους ἐξελίξεις εἰς τὸν χῶρον τοῦ ἀθλητισμοῦ καὶ τὸ γεγονός ὅτι οὗτος ἀφορᾷ εἰς σημαντικὸν ἐπὶ μέρους πεδίων τῆς διακονίας Αὐτῆς ὑπὲρ τῆς Νεότητος, δραστηριοποιεῖται, ἐπὶ θεμάτων ποιμαντικῆς τῶν ἀθλητῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνακουπτόντων προβλημάτων ἢ μορφῶν ἐκφυλίσεως τοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος, καταρτίζουσα προγράμματα ἐπιμορφώσεως καὶ εὐαισθητοποιήσεως τῶν ἱερέων πρὸς αὐτὴν τὴν ἐξειδικευμένην μορφήν ποιμαντικῆς. Προσέτι, ἐκφράζει τὴν υπεύθυνον μαρτυρίαν Αὐτῆς, ἐν τῷ γνώμονι τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, εἰς τὰς ἀναζητήσεις τοῦ συγχρόνου ἀθλητικοῦ κινήματος, διερευνῶσα πᾶν συναφές ζήτημα ἐν ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τῆς Πολιτείας, τῇ συμμετοχῇ ἀθλητῶν, Ὀλυμπιονικῶν, ἀθλητικῶν φορέων καὶ ἐιδικῶν ἐπιστημόνων, καὶ ἐκθύμως προτρέπει ἐπὶ συγκρότησιν ἐνοριακῶν ἀθλητικῶν ομάδων, ἐπὶ τὴν διεξαγωγὴν ἀθλητικῶν ἐνοριακῶν δραστηριοτήτων καὶ διεννοριακῶν διοργανώσεων, καὶ τὴν σύγκλησιν Συνεδρίων καὶ Ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῷ αὐτῷ τέλει καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῶν ὑπερθεν ἐιρημένων θεμάτων.

Πρὸς τούτοις, ἡ Ἐκκλησία προσκαλεῖ, τοῦ σταδίου τῶν ἀρετῶν ἠνεωγμένου, πάντας τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν **δρόμον ταχύτητος** τῆς μετανοίας, τὸν **δόλιχον** τῆς ἀσκήσεως, τὴν ὑπέρβασιν τῶν ἐμποδίων τῶν πειρασμῶν, τὴν μακρὰν εἰς αὐτῶν

ρίψιν

τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ τὴν ἐπίτευξιν

ἀλμάτων

πνευματικῶν

ἐπὶ τῷ κοντῷ

τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νομίμως ἀθλήσαντες νὰ λάβωσιν τὸν στέφανον τῆς νίκης, ὄνπερ ἀθλοθετεῖ ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν.